

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa M.R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej w Rzeszowie
o przywrócenie na poprzednie warunki służby i uposażenia, ewentualnie o ustalenie
stosunku służby, ewentualnie o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23
października 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Rzeszowie
z dnia 5 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 54/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 5 grudnia 2024 r. oddalił apelację pozwanego Skarbu Państwa - Izby Administracji Skarbowej w Rzeszowie od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 11 marca 2024 r., którym przywrócono powódkę M.R. do służby - jako funkcjonariusza - na warunkach służby i uposażenia obowiązujących przed dniem 1 czerwca 2017 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jak i przyjętą przez ten Sąd ocenę prawną. Z ustaleń tych wynika, że składając powódce, będącej funkcjonariuszem Służby Celnej, propozycję zwolnienia ze służby i podjęcia od dnia 1 czerwca 2017 r. zatrudnienia na podstawie umowy o pracę (tzw. „ucywilnienie”) na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948, dalej jako ustawa wprowadzająca), pozwany nie wykazał kryteriów, którymi kierował się przy wyborze powódki do zmiany podstawy jej zatrudnienia. W szczególności, propozycja ta była złożona automatycznie, wyłącznie w oparciu o rodzaj wykonywanych przez powódkę zadań, bez dokonania rzeczowej i bezstronnej analizy posiadanych przez nią kwalifikacji i dotychczasowego przebiegu służby, czego wymaga powołany powyżej przepis. Brak stworzenia przez pozwanego przejrzystych procedur uwzględniających przewidziane ustawą kryteria doboru do „ucywilnienia” stanowi obejście przepisów gwarantujących funkcjonariuszom wzmożoną trwałość zatrudnienia, jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz narusza konstytucyjną zasadę zaufania osób pełniących służbę do państwa jako pracodawcy (art. 2 Konstytucji RP), jak też zasadę działania organów państwa wyłącznie na podstawie i w granicach prawa, a więc z wyłączeniem arbitralności (art. 7 Konstytucji RP). Zważywszy, że przepisy ustawy wprowadzającej nie gwarantują funkcjonariuszowi jakiegokolwiek odwołania od propozycji „ucywilnienia”, wadliwe zakończenie jego stosunku służbowego w trybie art. 165 ust. 7 tej ustawy otwiera mu drogę do żądania przywrócenia do służby na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 67 k.p., mających zastosowanie *per analogiam*. Niewątpliwie na skutek przyjęcia propozycji pracowniczego zatrudnienia powódka pozostawała poza służbą od dnia 1 czerwca 2017 r. do dnia 1 grudnia 2020 r., kiedy to złożono jej propozycję powrotu do służby. Nawiązany ponownie stosunek służby nastąpił już na innych zasadach niż przed dniem 1 czerwca 2017 r., przy zastosowaniu innego mnożnika kwoty bazowej uposażenia oraz innych dodatków - służbowego i za wieloletnią służbę. Ponowne wstąpienie powódki do służby nie skonsumowało jej roszczenia o przywrócenie do służby na poprzednich warunkach. W konsekwencji zasadne było przywrócenie powódki do służby na warunkach służby i uposażenia obowiązujących przed dniem 1 czerwca 2017 r.

Pozwany w całości zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, domagając się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także zasądzenia od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej RP kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, a mianowicie:

1) art. 378 § 1 w związku z art. 47 § 1 k.p.c., art. 1 k.p.c. (*a contrario*), art. 379 pkt 4 i art. 386 § 2 k.p.c., przez nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji, wydanego w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników, mimo że sprawa ta nie jest sprawą z zakresu prawa pracy, gdyż źródłem dochodzonego uprawnienia powódki nie jest stosunek pracy, lecz stosunek administracyjnoprawny funkcjonariusza służby celno-skarbowej,

2) art. 67 w związku z art. 56 § 1 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie *per analogiam* w stosunku do roszczeń związanych ze stosunkiem służby, podczas gdy funkcjonariusz Służby Celnej nie jest pracownikiem (art. 2 k.p.) w związku z czym przy ocenie roszczeń związanych ze stosunkiem służby nie jest możliwe subsydiarne stosowanie przepisów Kodeksu pracy,

3) art. 67 w związku z art. 56 § 1 i 2 w związku z art. 45 w związku z art. 51 § 1 w związku art. 5 k.p., przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że prawnie dopuszczalne jest przywrócenie do służby ze skutkiem wstecznym i za zamknięty okres w przeszłości, podczas gdy przywrócenie do służby (o ile jest w ogóle możliwe w oparciu o stosowane analogiczne normy Kodeksu pracy) wywołuje skutek wyłącznie na przyszłość (tj. reaktywuje stosunek służby ze skutkiem *ex nunc*), a tym samym nie jest możliwe, jeżeli funkcjonariusz nawiązał ponownie stosunek służby przed prawomocnym przywróceniem go do służby,

4) art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej, przez: a) błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przed złożeniem funkcjonariuszowi propozycji służby albo propozycji pracy należy dokonać porównania kwalifikacji i przebiegu służby z kwalifikacjami i przebiegiem służby innych funkcjonariuszy, podczas gdy przepis ten nie wprowadza takiego obowiązku, wymagając jedynie dokonania analizy

posiadanych kwalifikacji i przebiegu dotychczasowej pracy lub służby, a także uwzględnienia dotychczasowego miejsca zamieszkania, b) niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że skarżący składając powódce propozycję pracy, nie kierował się obiektywnymi kryteriami w związku z czym zachodzi ryzyko arbitralności jego decyzji, podczas gdy kierował się on w tym względzie kryteriami obiektywnymi, tj. posiadanymi kwalifikacjami i przebiegiem dotychczasowej służby, a także dotychczasowym miejscem zamieszkania,

5) art. 165 ust. 7 w związku z art. 170 ust. 2 w związku z art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy wprowadzającej w związku z art. 2, art. 24, art. 32, art. 60, art. 65 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że wskazane normy ustawy wprowadzającej naruszają standard konstytucyjny, ponieważ uniemożliwiają dostęp do służby publicznej na jednakowych zasadach, nie zapewniają prawa do sądu czy też nie przewidują mechanizmu kontroli, podczas gdy przepisy te nie naruszają standardów konstytucyjnych, a ich uchwalenie wiązało się z przeprowadzeniem zasadniczej reformy administracji skarbowej.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że „z uwagi na nieważność postępowania pierwszoinstancyjnego związaną z rozpoznaniem sprawy, która nie ma swego źródła w stosunku pracy, w składzie jednego sędziego i dwóch ławników (naruszenie przepisów art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 47 § 1 k.p.c., art. 379 pkt 4 k.p.c. i art. 386 § 2 k.p.c.), skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona”. W sprawie występuje także istotne zagadnienie prawne, wyrażające się w pytaniu, „czy na podstawie stosowanych *per analogiam* art. 56 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 67 k.p. w związku z art. 51 k.p. (ewentualnie art. 184 uKAS) dopuszczalne jest przywrócenie do służby, ze skutkiem wstecznym oraz za zamknięty okres czasu (tj. za okres pozostawania w stosunku pracowniczym), funkcjonariusza służby celno-skarbowej, który przyjął propozycję zatrudnienia (został „ucywilniony”) i wystąpił z roszczeniem o przywrócenie do służby na dotychczasowych warunkach, lecz przed wydaniem prawomocnego wyroku w sprawie ponownie wstąpił w stosunek służby odpowiadający dotychczasowym warunkom?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24

lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003) i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest bowiem przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2017 r., I CSK 175/17, LEX nr 2372560). W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Przedstawione w skardze pytanie nie spełnia kryteriów wymaganych do zakwalifikowania go jako zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczy bowiem sytuacji, w której nastąpiło „przywrócenie do służby, ze skutkiem wstecznym oraz za zamknięty okres czasu” funkcjonariusza, który najpierw przyjął propozycję zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, następnie wystąpił z roszczeniem o przywrócenie do służby na dotychczasowych warunkach, po czym - przed prawomocnym rozstrzygnięciem tego roszczenia - ponownie nawiązał stosunek służbowy odpowiadający dotychczasowym warunkom. Opisana w tym pytaniu sytuacja nie miała jednak miejsca w ustalonym przez Sady orzekające stanie faktycznym sprawy. Z sentencji wyroku wydanego w pierwszej instancji wynika, że Sąd Rejonowy „przywraca powódkę (...) do służby - jako funkcjonariusza - na warunkach służby i uposażenia obowiązujących przed dniem 1 czerwca 2017 r.” Z kolei w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyraźnie odniósł się do

warunków ponownego pełnienia przez powódkę służby wskazując, że nastąpiło ono na „na innych warunkach, przy zastosowaniu innego mnożnika kwoty bazowej uposażenia, dodatku stażowego i dodatku za wieloletnią służbę”. Sądy orzekające w sprawie nie przywróciły zatem powódki do służby „ze skutkiem wstecznym” ani „za zamknięty okres”, jak twierdzi skarżący, lecz orzekły, że ponowna służba powódki ma się odbywać na warunkach (także co do uposażenia), które obowiązywały przed dniem 1 czerwca 2017 r. Czyni to wskazane zagadnienie pozornym na tle stanu faktycznego ustalonego w sprawie, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie (zob. wyroki z dnia 18 września 2025 r., III PSKP 24/25, niepubl. i III PSKP 11/25, niepubl.).

Z kolei, jeśli chodzi o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się tej przesłanki wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja

zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r. II PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

Oczywistego naruszenia „art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 47 § 1 k.p.c., art. 379 pkt 4 k.p.c. i art. 386 § 2 k.p.c.” skarżący upatruje w niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy, że Sąd pierwszej instancji orzekał w składzie sprzecznym z przepisami prawa, tj. w składzie jednego sędziego i dwóch ławników, chociaż niniejsza sprawa „nie ma swego źródła w stosunku pracy”. W rzeczywistości więc skarżący kontestuje skład sądu, zarzucając, że skoro rozpoznawana sprawa nie należy *sensu stricto* do spraw z zakresu prawa pracy, to ma zastosowanie art. 47 § 1 k.p.c. i Sąd pierwszej instancji powinien rozpoznać sprawę jednoosobowo. Skarżący pomija jednak, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, co oznacza, że nawet ewentualne uchybienie sądu drugiej instancji, polegające na niewzięciu pod rozwagę - z urzędu lub w ramach zarzutu apelacyjnego – nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji - stanowi usprawiedliwioną podstawę kasacyjną z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. tylko wówczas, gdy mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy przed sądem drugiej instancji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r., I UK 497/15, LEX nr 2203528 i orzeczenia tam powołane), a takiego wyводу trudno się doszukać. Ponadto nie można stracić z pola widzenia, że w sprawach o stanach faktycznych podobnych do ustalonego w rozpoznawanej sprawie - a więc dotyczących roszczeń o przywrócenie do służby na poprzednie warunki służby i uposażenia byłych funkcjonariuszy Służby Celnej, wobec których na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej podjęto decyzję o zaproponowaniu im nowych warunków zatrudnienia, tj. na podstawie stosunku pracy, bez poddania tej decyzji ocenie pod kątem kryteriów wymienionych w tym przepisie - Sąd Najwyższy uznał, że bez względu na to czy funkcjonariusz przyjął tę propozycję, czy

też nie, przysługuje mu roszczenie o przywrócenie do służby (por. wyroki z dnia 16 marca 2023 r., III PSKP 19/22, OSNP 2023 nr 9, poz. 98 i z dnia 11 grudnia 2024 r., II PSKP 47/23, LEX nr 3851710). W motywach wyroku z dnia 11 grudnia 2024 r., II PSKP 47/23, wyrażono pogląd, że nieprzedstawienie propozycji dalszej służby i przedstawienie propozycji zatrudnienia na podstawie stosunku pracy nie jest pozostawione swobodnemu uznaniu podmiotu składającego propozycję, lecz musi uwzględniać kryteria określone w art. 165 ust. 7 ustawy wprowadzającej (posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby, a także dotychczasowe miejsce zamieszkania), stąd procedura ta, w przypadku wystąpienia przez (byłego) funkcjonariusza z odpowiednim roszczeniem, podlega kontroli w postępowaniu sądowym. W wyroku z dnia 16 marca 2023 r., III PSKP 19/22, Sąd Najwyższy stwierdził, że o ile kontrola prawidłowości samej przyjętej przez ustawodawcę procedury zmieniającej rozwiązania legislacyjne kwalifikuje się do uznania za sprawę o charakterze publicznoprawnym i tym samym predestynuje do koncepcji właściwości sądów administracyjnych, o tyle przesądzenie przez ten pion braku możliwości skorzystania z drogi sądowej uzasadnia nie tylko samą właściwość sądu powszechnego, lecz także pozwala, by na gruncie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2022 r., poz. 813) zaakceptować - w miejsce zwrotu „uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby” - roszczenia związane z reaktywacją wadliwie przerwane go stosunku służbowego (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2023 r., III PSKP 31/22, OSNP 2024 nr 11, poz. 104). W orzecnictwie nie budzi zatem uwag dopuszczalność drogi sądowej przed sądem powszechnym (sądem pracy) co do roszczeń byłego funkcjonariusza, w sytuacji, gdy nie może on uzyskać ochrony prawnej przed sądem administracyjnym. Wówczas – z uwagi na prawo do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 177 Konstytucji RP, art. 6 Konwencji o ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności) oraz autonomiczne rozumienie pojęcia „sprawy” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP – właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd pracy, który rozpoznaje sprawę merytorycznie i orzeka co do istoty sporu. Sytuacja funkcjonariusza jest bowiem taka sama jak pracownika, z tą różnicą, że zakończeniu uległ stosunek służbowy a nie umowa o pracę.

Przepis art. 47 § 2 pkt 1 k.p.c. wśród spraw z zakresu prawa pracy rozstrzyganych w pierwszej instancji przez sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników wymienia sprawy „o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia”. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 października 2019 r., III PZP 5/19 (OSNP 2020 nr 5, poz. 39), której nadano moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy uwypuklił, że zakres zastosowania art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c. (który stanowi, że skład „ławniczy” stosowany jest „w sprawach z zakresu prawa pracy”) konweniuje z procesowym systemem dyferencjacji. Znaczenie ma bowiem jak dany rodzaj sprawy widzi prawo procesowe, a nie jak jest ona kwalifikowana w świetle prawa materialnego, a przede wszystkim, czy jej podstawą prawną są przepisy Kodeksu pracy, czy też Kodeksu cywilnego. Chodzi zatem tylko o to, czy dana sprawa została „genetyczno-funkcjonalnie” powiązana ze stosunkiem pracy (zob. K.W. Baran, *Procesowe prawo pracy*, Kraków 2003, s. 147; K.W. Baran: *Droga sądowa w sprawach z zakresu prawa pracy osób zatrudnionych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury*, *Prokuratura i Prawo* 1995 nr 6, s. 70; M. Mędrala: *Funkcja ochronna cywilnego postępowania sądowego w sprawach z zakresu prawa pracy*, Warszawa 2011, s. 96). W konsekwencji nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.C.)

[a.ł.]